

KOUZELNÝ ATLAS PUTOVÁNÍ ČASEM

Veronika Válková

BOJ © AMERIKU

*Nečekané
setkání*

Ilustrace Petr Kopl

bambóok

JMENUJU SE BÁRA.

JE MI DVANÁCT, CHODÍM DO ŠESTÉ TŘÍDY A JAKO KAŽDÉ DÍTĚ SE POŘÁD ROZČILUJU S RODIČI. OPRAVDU BY MĚ ZAJÍMALO, PROČ DOSPĚLÁCI MYSLÍ JEN NA SEBE A JSOU PŘESVĚDČENÍ, ŽE PRO JEJICH DÍTĚ JE DOBRÉ ZROVNA TO, CO ONI SI MYSLÍ, ŽE JE DOBRÉ. NĚKDY SI PŘIPADÁM JAKO ŠACHOVÁ FIGURKA. ŠOUPNOU MĚ TAM, KDE MĚ CHTĚJÍ MÍT, A JEŠTĚ ČEKAJÍ, ŽE Z TOHO BUDU NADŠENÁ. NEMŮŽU SE DOČKAT, AŽ VYROSTU A PŘESTANOU SI SE MNOU DĚLAT, CO CHTĚJÍ.

TAK TŘEBA: JSEM JEDINÁČEK. NIKDY MĚ NEBAVILO BÝT JEDINÁČEKEM. A KDYŽ JSEM SE NAŠE POKOUŠELA PŘEMLUVIT, ABY MI POŘÍDLI SOUROZENCE, SNAŽILI SE MI NAMLUVIT, ŽE TAKHLE JE TO PRO MĚ LEPŠÍ. KDYBY NÁS BYLO VÍC, NEMOHLA BYCH PRŮ CHODIT NA FRANCOUZŠTINU A GYMNASTIKU A NA PIÁNO A NEMOHLI BYCHOM NA DOVOLENOU DO ŘECKA, PROTOŽE BYCHOM NA TO NĚMĚLI PENÍZE. A V DĚTSKÉM POKOJÍČKU BYCHOM SI SKÁKALI PO HLAVĚ. VŮBEC JE NĚNAPADLO, ŽE BYCH KLIDNĚ OŽELELA FRANCOUZŠTINU NEBO GYMNASTIKU NEBO PIÁNO. KDYBYCH MĚLA SÉGRU, MOHLY BYCHOM CHODIT TŘEBA JEN NA GYMNASTIKU, ALE SPOLU. NEBO ŽE BYCH BYLA RADŠI CELÉ LÉTO SE SÉGROU NA CHALUPĚ U BABI JIZERSKÉ A LÍTALA PO LESE, NEŽ SE S NIMI SAMA ŠKVAŘILA NA PLÁŽI V ŘECKU. A ŽE BYCH SI SE SÉGROU S RADOŠTÍ SKÁKALA PO HLAVĚ, V POKOJÍČKU I JINDE. PRAVDA JE, ŽE PRO NĚ JE POHODLNĚJŠÍ MÍT JEN JEDNO DÍTĚ. SLYŠELA JSEM, JAK SE O TOM MAMINKA BAVÍ S TĚTOU MIRKOU, KTERÁ MÁ DVA KLUKY, MOJE BRATRANCE. A TETA JÍ ŘÍKALA, AŽ SI UVĚDOMÍ, ŽE SICE TEĎ ONI MAJÍ NA STAROSTI JEN JEDNO DÍTĚ, ALE ŽE TO DÍTĚ, TEDY MĚ, TAKY ODSODILÍ K TOMU, ŽE ONO BUDE MÍT JEDNOU NA KRKU DVA NEMOHOUCÍ STARÍKY. MAMINKA PAK S TĚTOU NĚ JAKOU DOBU NEMLUVILA. ALE MNĚ PŘIPADÁ, ŽE TETA MÁ PRAVDU. JAK JÁ MÁM JEDNOU ZVLÁDNOUT SAMA SE POSTARAT O NĚ OBA, KDYŽ PRO NĚ DVA JE TEĎ NÁROČNĚ STARAT SE O MĚ JEDNU? NENÍ TO FÉR.

A DRUHÁ VĚC: NAŠI NÁS PŘESTĚHOVALI. DONEDÁVNA JSME BYDLELI V PANEĽÁKU V PRAZE NA JIŽNÍM MĚSTĚ. PODLE MĚ NÁM TAM NIC NECHYBĚLO. ALE NAŠI PŘÍŠLI S TÍM, ŽE BYT JE MALÝ, ŽE JE V PRAZE HROZNĚ ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ A VŮBEC, A KOUPILI DŮM SE ZAHRADOU KOUSEK OD PRAHY.

MAMINCE JE TO JEDNO, ONA PRACUJE JAKO PŘEKLADATELKA, TAKŽE VĚTŠINU PRÁCE VYŘIZUJE PŘES MAILY, TATÍNKOVI TAKY, PROTOŽE TO MÁ DO PRÁCE AUTEM SKORO STEJNĚ RYCHLE, JAKO KDYŽ DŘÍV JEZDIL METREM A TRAMVAJÍ. ALE ODSKÁKALA JSEM TO JÁ, PROTOŽE OPSUD NEMŮŽU DOJÍŽDĚT DO STARÉ ŠKOLY. TAKŽE JSEM PŘÍŠLA O VŠECHNY KAMARÁDY A KAMARÁDKY, SE KTERÝMI JSEM PĚT LET CHODILA DO TŘÍDY. O TEREZKU, MOU NEJLEPŠÍ KAMARÁDKU, SE KTEROU JSME VÍDÝČKY SEDĚLY V JEDNÉ LAVICI, O MIKULÁŠKA, KTERÉMU JSEM DÁVALA OPISOVAT ÚKOLY Z MATIKY, KATKU, DÁŠU... ALE HLAVNĚ ŽE JSEM NA ČISTÉM VZDUCHU, ŽE P DALŠÍ DOSPĚLÁCKÉ SOBECTVÍ. PŘESTOŽE JE TEN DŮM OPRAVDU VELIKÝ A JE POROSTLÝ ZELENÍ, O KTERÝCH SI DOSPĚLÁCI MYSLÍ, ŽE JE TO BŘEČŤAN NEBO PSÍ VÍNO, ALE ZELENÍ SE JEN TAK TVÁŘÍ, A KDYŽ JE NIKDO NEVIDÍ, POBÍHAJÍ PO OMÍTCE A ŠUSTÍ. A MŮJ POKOJÍČEK JE STEJNĚ VELKÝ JAKO NÁŠ STARÝ OBŮVÁK.

JE ALE JEDNA VĚC, KVŮLI KTERÉ JSEM OCHOTNÁ NAŠIM TO PŘESTĚHOVÁNÍ OPPUSTIT A KTERÁ BY SE NIKDY NESTALA, KDYBYCHOM ZŮSTALI VE STARÉM BYTĚ.

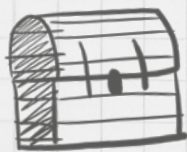
VLASTNĚ DVĚ VĚCI.

S DOMEM JSME KOUPILI KOČKU BARČU. JE ČERNÁ S BÍLÝM BŘÍŠKEM, NÁPRSENKOU A TLAPKAMI A CHOVÁ SE JAKO PRAVÁ DÁMA. DĚLÁ SI, CO CHCE, ALE DĚLÁ TO, JAK TATÍNEK ŘÍKÁ, S NOBLESOU. KOČKY JSOU VŠECHNY TAJEMNÉ A BARČA DVOJ-

NÁSOB, A TO JE SUPER. KONEČNĚ MÁM JINÉ ZVÍŘE NEŽ ŽELVU PÍŤU, PROTOŽE V PANELÁKU MI NAŠI NIC CHLUPATÉHO DOVOLIT NECHTĚLI. TO JE TA PRVNÍ PRIMA VĚC.

TA DRUHÁ JE, ŽE JSEM NA PŮDĚ VE STARÉ TRUHLE NAŠLA KOUZELNÝ ATLAS. NA PRVNÍ POHLED VYPADÁ JAKO STARÝ ŠKOLNÍ DĚJEPIŠNÝ ATLAS, ALE HODNĚ STARÝ, PROTOŽE JE VÁZANÝ V KŮŽI A TA KŮŽE JE UŽ DOST OHMATANÁ. NA PRVNÍ STRANĚ JE NAPSÁNO:

Atlas
Historický
od
.....
..
.....
Sestavený

OD KOHO SESTAVENÝ, TO NEJDE PŘEČÍST, PROTOŽE JE TAM KAŇKA. NA DALŠÍCH STRÁNKÁCH JSOU MAPY. VĚTŠINOU JSOU TO MAPY EVROPY, ALE NAŠLA JSEM TAM I MAPY JINÝCH SVĚTADÍLŮ. NEJSOU BAREVNÉ JAKO V NORMÁLNÍCH ATLASECH, ALE ZAŽLOUTLÉ A NAKRESLENÉ VYBLEDLÝM HNĚDÝM INKOUSTEM. TAM, KDE JE LES, JE MÍSTO ZELENÉ BARVY SPOUSTA MALÝCH STROMEČKŮ. MĚSTA NEJSOU VYZNAČENÁ KOLEČKEM, ALE OPAVDU JE TAM NAMALOVANÉ MALÉ MĚSTEČKO, VĚTŠINOU S HRADBAMI A S BRÁNOU, NEBO JENOM HRAD NEBO VESNIČKA. TAM, KDE MAJÍ BÝT HORY, JSOU NAKRESLENÉ RŮZNĚ VELKÉ KOPEČKY A V MOŘÍCH PLAVOU VELRYBY A RŮZNĚ NESTVŮRY A PLUJÍ PO NICH KORÁBY S PLACHTAMI. NĚKDE JE PRÁZDNÁ PLOCHA A NA NÍ JE NAPSÁNO HIC SUNT LEONES. ZJISTILA JSEM, ŽE TO ZNAMENÁ ZDE JSOU LVI A PSALO SE TO DO MAP NA MÍSTA, KTERÁ JEŠTĚ NEBYLA PROZKOUMANÁ A NIKDO NEVĚDĚL, CO TAM JE. TAKOVÁ UŽ DNESKA ASI NEJSOU, A TO JE ŠKODA.

KDYŽ SÁHNU NA MAPU, PŘENESE MĚ ATLAS DO MINULOSTI. OPAVDU.

UŽ SE MI TO STALO NĚKOLIKRÁT.

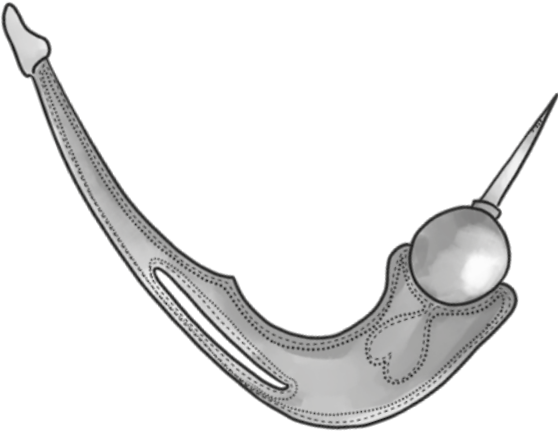
A MÁM DŮKAZY - PROTOŽE KDYŽ V MINULOSTI NĚCO DOSTANU, VRÁTÍ SE TO SE MNOU K NÁM NA PŮDU. TYHLE SUVENÝRY SI SCHOVÁVÁM DO KRABICE POD POSTELÍ A UŽ TAM MÁM NÁHRDELNÍK OD KARLA IV. A VYŘEZÁVANÝ DRAHOKAM A SANDÁLY Z POMPEJÍ A DALŠÍ VĚCI.

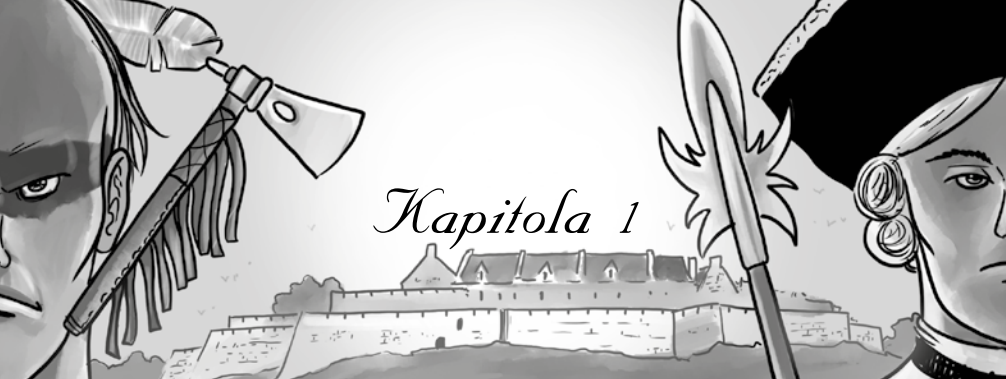
SNÁŽILA JSEM SE VYZKOUMAT, JAK ATLAS FUNGUJE. NA NĚCO UŽ JSEM PŘIŠLA. ČÍM DĚLE NECHÁM RUKU NA MAPĚ, TÍM DĚLE JSEM V MINULOSTI. DO MINULOSTI SE DOSTANU VĚDYCKY OBLEČENÁ TAK JAKO LIDÉ, KTERÍ TAM ŽIJÍ, ALE JAKMILE SE VRÁTÍM NA PŮDU, MÁM NA SOBĚ ZASE SVOJE ŠATY. A V MINULOSTI TAKÉ VĚDYCKY UMÍM MLUVIT JAZYKEM, KTERÝ SE TAM POUŽÍVÁ.

ZATÍM JSEM JEŠTĚ NEPŘIŠLA NA TO, JAK SI VYBRAT, KAM DO MINULOSTI SE DOSTAT. POŘÁDNĚ MĚ TO ŠTVE. POTŘEBUJU TOTIŽ NAJÍT SVĚHO KAMARÁDA VOJTY Z ROKU 1755. VYPROSILA JSEM U MARIE TEREZIE, ABY HO PUSTILA Z VOJNY, JENŽE ON SE DAL OKAMŽITĚ ZNOVA NAVERBOVAT, PROTOŽE SE MU MĚZITÍM DALA JEHO MILÁ. CHCI MU ŘÍCT, ABY NEBYL SMUTNÝ, PROTOŽE TA PRAVÁ NA NĚJ TEPRVE ČEKÁ A JE TO ÚPLNĚ JISTÉ, PROTOŽE TO VÍM OD..

NO A TO JE DALŠÍ VĚC. KDYŽ NĚKOMU ŘEKNU, ŽE TO VÍM OD KOČKY, BUDE SI MYSLET, ŽE JSEM BLÁZEN. ALE JÁ SI ČÍM DÁL TÍM VÍC MYSLÍM, ŽE SE MNOU DO MINULOSTI BARČA CESTUJE. AKORÁT ŽE V MINULOSTI TO NENÍ KOČKA.

Kapitola 1

„Nezapomněl jsi, že zítra jedeme do Jizerek, vid’?“ zeptala se u večere maminka.

„Jo, jo,“ zahučel tatínek s očima upřenýma do novin vedle talíře.

Bára pečlivě překrojila bramboru na dvě půlky, tu, která jí zůstala napíchnutá na vidličce, omáchala v hořčici, strčila do pusy a napjatě sledovala, co bude dál.

„Mirka s rodinou jede taky,“ pokračovala maminka.

Jupí, to tam budou i bratrance, zaradovala se v duchu Bára.

„Jo, jo,“ odušil tatínek, aniž odtrhl oči od sportovních zpráv, a rozvážně si do pusy vložil kus párku.

„Protože musíte konečně vyměnit ta kamna, co se v létě koupila, než jsme se stěhovali. Pak už na to nějak nebyl čas, ale on je začátek října a v Jizerkách už se topí, tak se to nedá odkládat. Proto jede i Mirka. To jeden člověk neudělá.“

„To je samozřejmě pitomost, aby to dělal jeden člověk,“ souhlasil tatínek. „Já se s Víťou domluvím a nějak kolem poloviny měsíce tam sjedeme.“

A teď to přijde, otřela si Bára pečlivě o párek nůž od hořčice, protože teď se tatínek odkopal a prozradil na sebe, že poslouchá jen na půl ucha. Mohla bych ho zachránit tím, že olíznu hořčici z nože, uvažovala, kterýmžto prohřeškem odvedu maminčinu pozornost. Na druhou stranu – proč bych to dělala?

„Miláčku,“ řekla výhružně maminka, „právě jsme mluvili o tom, že jedeme zítra. Všichni tři a Mirka s celou rodinou. Je to domluvené už tři neděle.“

„Cože?“ vzhlédl tatínek od novin. „Jak – domluvené? Já o tom nic nevím.“

„Samozřejmě že víš. Mluvili jsme o tom. A teď jsem se tě ptala, jestli s tím počítáš, a ty jsi řekl, že ano!“

„Kdy ses mě ptala?“

„*Ted*,“ řekla maminka a už to znělo docela nebezpečně.

„Jako než jsi říkala, že se musí koupit ta kamna?“

Tak to už je asi dva nula pro maminku, usoudila Bára.

„Ta kamna,“ řekla maminka pomalu a ledově, „jsme koupili v létě. Stojí v síni vedle ledničky. V pátek jedeme na chalupu. To je zítra. Ty je s Víťou osadíš.“

„Jo tudle,“ pokusil se tatínek zachránit situaci. „S tím samozřejmě počítám. Proč to, prosím tě, neřekneš rovnou? Úplně jsi mě zmátla.“

Maminka ho chvíli propalovala pohledem.

„Jak já rozumím Gábi,“ vzdychla pak.

„To je ta tvoje nová šéfredaktorka?“ zeptal se tatínek opatrně, aby zase do něčeho nešlápl.

„Ne. To je manželka Pepy Smolíka. Která celý život litovala, že si nevzala Pištu Hufnágla,“ vysvětlila maminka. Tedy aspoň si myslela, že to vysvětlila, ale Bára si žádného Smolíka ani toho druhého nevybavovala a těžko říct, jestli tatínek ano, protože se úzkostlivě snažil zachovat pokerovou tvář.

„V kolik chceš odjíždět, zlato?“ zeptal se tatínek a doufal, že se ptá na něco velmi neutrálního a velmi k věci.

„Stihneš to z práce v pět?“

„Samozřejmě.“

„Tak v pět.“

„Dobře.“

„Napiš si to do mobilu. Jako připomínáček. Aby ti to v práci po obědě píplo, že máš jít domů.“

„Já vím,“ zavrčel tatínek.

„No abys to věděl ještě zítra,“ rýpla si maminka. „On je teprve čtvrtek.“

„Baruško, už jsi dojedla?“ zeptal se tatínek.

„Ano, tati!“

„Tak si jdi přichystat věci do školy.“

„Já už je mám přichystané.“

„A úkoly už máš?“

„Jasně.“

„Tak si jdi vyčistit zuby.“

„Vždyť je teprve půl osmé!“

„Mazej nahoru!“ zahřměl tatínek a Bára se uraženě vytratila.

A takhle je to vždycky, hudrala cestou, zatímco maminka zavírala dveře do kuchyně. Dospělí se hádají a řve se pak na mě. Jestli je to do zítřka nepřejde, bude pěkně dusná cesta autem a na chalupě to bude stát za starou bačkoru. Achjoachjoachjo. A já jsem se tak těšila. Jak si teď zvednout náladu? Písnout Terezce? Ta než odpoví... Takže je to jasné – blok na poznámky, propisku a na půdu. Tam se nejlíp zapomene na všechny ústrky a protivenství. Tedy ne na půdě, ale v minulosti.

Barča spala stočená do klubíčka na truhle s atlasem. Zřejmě spala výjimečně tvrdě, protože se nevzbudila, dokud ji Bára zlehka nepohládila po konečících chloupků.

„Ňrrrr?“ udělala Barča udiveně a rozespale mžourala.

„Vypadni,“ požádala ji Bára. „Chci to otevřít.“

„I-i,“ odsekla Barča.

„Tak jdi, Barčinko kočinko,“ vmlouvala se Bára, ale Barča se tvářila, jako by byla *integrální*, tedy neodlučitelnou součástí víka. Báře nezbylo než risknout škrábanec a pokusit se víko nadzvednout i s kočkou. Barča s velmi nespokojeným *mňna!* sjela na podlahu a Bára vylovila atlas.

„Mám zase zkusit tu první mapu?“ zeptala se Barči, ale ta seděla zády k ní a švihala ocasem, až se zvedal prach.

„Se toho teda stalo,“ ušklíbala se Bára. „Tak první,“ nalistovala příslušnou mapu a položila na ni ruku. Nojo, ale kdy já si pak udělám záznam do Cestovního deníku, když zítra odjíždíme a už je večer? To těžko stihnu, zamyslela se, a jak se tak zamyslela, nechala dlaň na mapě ležet déle, než měla původně v úmyslu.

Kapitola 2

Bára si musela přiznat, že už ji docela popuzuje, když ji atlas pokaždé prskne někam doprostřed lesa. Tedy ne že by to bylo *úplně* pokaždé, ale posledně a předposledně to tak bylo. A teď zase. Navíc, a to se Báře líbilo ještě méně, v tomhle lese ležel sníh. Ne že by to byly metrové závěje, ale jak sem korunami stromů pronikalo jarní slunce jen s obtížemi, na mnoha místech zem pokrývala souvislá špinavě bílá vrstva starého sněhu, skrz nějž si hrdinsky razily cestu sněženky a bledule. V místech, kam větve paprskům v přístupu nebránily, se už tu a tam zelenaly trsy trávy a zem byla nasáklá tajícím sněhem, tudíž pořádně rozbahněná.

Prostě paráda, pomyslela si Bára. Sníh, bahno, zima, les. *Přesně* po tomhle jsem toužila. Podívala se, co má na sobě. Dlouhá tmavčervená sukně, přes ni rezná zástěra, vypasovaný rezavý kabátek, bílé punčochy, hnědé kožené botky s páskem přes nárt a jednoduchý bílý čepeček uvázaný tkanicí pod bradou. Hodně jí to připomínalo oblečení, ve kterém se ocitla v dobách Marie Terezie. Že by zase osmnácté století?

Důležitější než přesné zjištění, kdy se ocitla, se teď ale jevilo najít cestu z lesa. Něco jiného je přespat v lese v létě, kdy je teplo, což už se jí také přihodilo, a něco jiného je to na začátku jara, kdy je jednak zima a jednak, jak ví každé malé dítě, lesní zvěř trpí hladem. Cožpak jeleni a srnky, ty Báru nesežerou ani hladové, ale takový medvěd nebo vlk, kterému kručí v břiše...

Takže rychle z lesa pryč.

Když člověk zabloudí v lese, platí jedna zásadní poučka. Najít jakýkoliv potůček nebo říčku a vydat se po jeho toku. Potůček totiž teče dolů a lidské příbytky se častěji vyskytují v údolích než na hřebenech.

Takže je velká pravděpodobnost, že dříve či později člověka do nějaké vesnice zavede.

Bára tedy zamířila směrem, kterým se jí zdálo, že se les svažuje. Nešlo se jí nejlépe, protože buď si mohla vybrat cestu těžkým zvlhlým sněhem, který si okamžitě nabrala do bot a několikrát se do něj propadla až po kolena, takže měla mokré i punčochy, nebo jít po zemi zbavené sněhové pokrývky, ale nacucané vodou jako školní houba, kterou po sobě s oblibou házeli Jílek a Šmíd. Schválně ji nikdy nežádali, takže kudy letěla, tudy za sebou zanechávala vydatnou spršku špinavé vody.

Tak to je fakt super úžo bomba, čertila se v duchu. Nemohla jsem se objevit někde za chalupou? Já chápu, že je asi nerozumné prsknout mě třeba na náves, aby všichni viděli, jak jsem se zhmotnila, ale tohle? Až zase potkám Barču jako člověka, budu si s ní o tom muset promluvit, umiňovala si, když jí pod levou nohou povolila křehká krusta na povrchu zahnědlého sněhu a ona zajela až do půlky stehna do závěje. Do půlky holého stehna, protože punčochy končily nad kolenem, kde byly upevněny stužkou, tedy podvazkem. A samozřejmě si do toho sněhu také sedla. Jen chabou náhradou za utržené přikoří bylo, že zároveň nalezla potůček, který se tajně prodíral úzlabinkou pod tím sněhem a nalezen byl díky tomu, že do něj Bára šlápla. Takže měla levou botu a punčochu ještě mokřejší než předtím. Nedalo se nic dělat, jakmile se z vody a sněhu vyškrábala, musela se nad sebou rozplakat. Bylo naprosto jisté, že než se z tohohle debilního lesa dostane, buď zmrzne, nebo zemře vyčerpáním.

Jenže vzhledem k tomu, že na jaře jsou dny krátké, nebyl na umírání čas. Bára se vysmrkala do umolousaného podolku a vydala se dál.

Ještě než se setmělo, zkřížily Báře cestu lidské šlépěje. Nesměřovaly podél potůčku dolů z lesa, nýbrž vedly po vrstevnici. Bára stopy pečlivě prozkoumala.

Ten, kdo stopy zanechal, rozhodně nebyl sám.

Kolik lidí tu šlo, to Bára nedokázala zjistit, ale nejméně na dvou nebo třech místech bylo více než patrné, že se kdosi pečlivě snažil klást nohy do stop toho, kdo šel před ním. Takže buď tu někdo někoho

sledoval, nebo tudy šlo víc osob a rozhodně nechtěly, aby kdokoliv zjistil, kolik jich bylo.

Báře se sevřel žaludek.

Takže je v lese plném hladových vlků a blíže neurčitelného počtu *podezřelých individuí*, která se tu plíží tak, aby zmátla případné pronásledovatele, a kdo ví, co mají za lubem.

Bára usoudila, že v žádném případě nepůjde po stopách – ani směrem, odkud vedou, ani směrem, kam pokračují, aby *podezřelým individuí* nepadla do náručí, a skoro se rozeběhla dolů úžlabinou, kterou tekł potůček občas laškovně vykukující zpod závěje.

Měla strach. Měla takový strach, že jí polévalo horko a vůbec nevnímala, jak jí mrznou prsty u nohou. Světla ubývalo, ale stromů ne.

A pak to uslyšela.

Zůstala stát jako zkamenělá. Leknutí jí projelo celým tělem, jako kdyby strčila prsty do zásuvky. Našpicovala uši.

Ticho v lese bylo téměř hmatatelné.

Po drahé době se to ozvalo znovu.

Táhlé zavytí.

Ale předtím jsem to slyšela *zleva*...!

Jestli se to poprvé ozvalo zleva a teď zprava, znamená to... Znamená to, že o mě ti vlci vědí a snaží se mě obklíčit, rozbušilo se jí srdce tak, že jí málem vyskočilo z kabátku ven.

Záložní krizový program jel na dvě stě procent.

Vlkům neutechu. Musím na strom. Tam se nedostanou a možná je nebude bavit pod tím stromem čekat, dokud nepadnu jako zralá hruška, usoudila a okamžitě si vyhlédla nejbližší vhodný strom, na který se dalo vyšplhat. Protáhla si zadní cíp sukně mezi nohama a ve předu si ho zastrčila za pásek, takže měla ze sukně takovou – no vlastně kalhotovou sukni, a v mžiku byla v koruně. Usadila se do jakž takž pohodlné rozsochy a udělala z kalhotové sukně zase sukni normální, aby si do ní mohla schovat kolena.

Teprve teď, v jakéms takéms bezpečí, se rozklepala. Zimou i strachy.

Zavytí se ozvalo ještě několikrát, ale pak utichlo. Les se pozvolna halil do nočního hávu a Báře došlo, že sice možná unikla vlčí smečce, ale pokud se ta *podezřelá individua*, jejichž stopy zkřížila, budou

vracet stejnou cestou, všimnou si jejich šlépějí a ty je dovedou sem ke stromu jako turistické značky... Kdyby aspoň bylo pod mrakem, a tím pádem neproniknutelná tma, ale jako na potvoru bylo nebe bez mráčku, a ještě ke všemu úplněk. Les kolem Báry byl víc stříbrný než černý a bledé světlo působilo vážně strašidelně, už chyběly jen ty rusalky a víly.

Naštěstí se místo nich objevil na obloze Bářin nebeský ochránce Órión. Aspoň něco.

V noci bylo určitě pod nulou. Báře šla pára od pusy a z toho, co na ní bylo mokrého, mohla drolit led. Prsty na ruce i na nohou měla zmrzlé tak, že to bolelo až k pláči. Rozhodně nehrozilo, že by usnula a ve spánku spadla dolů, protože zimou spát nemohla.

Když se po nekonečné noci začalo rozednívat, aniž pod jejím stromem nocovala smečka vlků a aniž ji tu přepadla tlupa *podezřelých individuí*, neskutečně si oddychla. Jakmile bylo dost světla na to, aby viděla na šplh ze stromu dolů, chtěla se spustit na pevnou zem. Jenže zjistila, že jak strávila celou noc v jedné pozici, je zimou tak ztuhlá, že vůbec nemůže hýbat nohama.

Co teď? To tady jako zůstanu a jednou tu někdo najde viset moji vybělenou kostřičku? Tahle představa se Báře pramálo zamlouvala. Zkoušela tedy rozhýbat jednu končetinu po druhé, až se jí do nich vrátil cit a mohla si troufnout slézt. Na zemi si upřímně oddychla.

Nevyspalá, unavená, zmrzlá, vystrašená a hladová se pustila dál. Každou chvíli se zastavila a zaposlouchala do lesního ticha rušeného zurčením potůčku. Ale nezaslechla ani vytí, ani lidské hlasy nebo kroky. Jen několik nezdolných ptačisek jako o život cvrlikalo své jarní zásnubní písně.

Po nějaké době ji potůček dovedl ke kamenité říčce. Šířkou i počtem kamenů jí hodně připomínala Kamenici v Jizerských horách. Někdy chodili k soutoku Kamenice a Jeleního potoka s bratrance, tatínkem a strejdou Víťou a pak se pokoušeli Kamenici zdolat jen po kamenech. Někdy takhle ušli korytem řeky i půl kilometru.

V putování po kamenech přes řeku měla tedy Bára dlouholetou praxi, která, jak to vypadalo, se jí teď bude náramně hodit. Když totiž ještě nějakou chvíli šla podél té kamenité řeky, les skončil a ona na louce za vodou spatřila roubený statek. Z komína se kouřilo a v ohradě vedle se pásly krávy a koně, takže byl obydlený. Při představě tepla uvnitř a kusu žvance v žaludku se Báře málem zatočila hlava rozkoší.

Na nic nečekala, udělala ze sukně zase sukni kalhotovou a rychle přehlédla proud, aby si vytipovala nejbezpečnější cestu z kamene na kámen. U břehů se ještě držel led, ale na ten by si Bára stoupnout netroufla, a tak musela hledat nějaký kámen poblíž břehu, na který by doskočila.

Hned na druhém balvanu jí došlo, že to bude mnohem horší, než čekala. Vodní tříšť na kamenech namrzala a jarní sluníčko si s ní zvlášť takhle po ránu ještě úplně poradit nedokázalo, takže balvany byly odporně kluzké. Nešlo tedy přehopkat z jednoho na druhý, Bára musela hledat kameny, které jsou od sebe jen tak daleko, aby vodu mezi nimi překročila, protože kdyby skočila, mohlo by se stát, že jí nohy ujedou a ona nejenže skončí v řece, ale ještě se šeredně potluče o kamení.

Vyčerpaná víc soustředěním než vlastním výkonem se dostala skoro do dvou třetin proudu, když se ukázalo, že cesta asi končí. Nejbližší kámen byl tak daleko, že na to Bářin krok prostě nestačil. Buď se vrátí zpátky na svůj břeh a bude hledat jinou cestu, nebo bude muset skočit a riskovat pád.

Vyhřátý statek byl už tak blízko, že první možnost Bára zavrhla rovnou. Vracet se nebude. Už je přece skoro tam.

Rozhodla se, že bude skákat tak, aby se mohla při doskoku rovnou chytit kamene i rukama, a začala se odhodlávat. Kdyby to bylo v létě, bylo by jí vcelku jedno, jestli do té vody žuchne. Ale teď jí řeka připadala i nebezpečnější, jako by mrazivý proud byl silnější než proud prohřátý letním sluníčkem. Konečně sebrala dost odvahy, odrazila se a...

... a přesně, jak se bála, jí při doskoku šikmý zledovatělý kámen uklouzl pod nohama. Nedokázala se ani zachytit rukama, zkřehlé prsty ji neudržely a v okamžiku se ocitla ve vodě.

Řeka byla tak ledová, že se nedokázala nadechnout. Jako by jí hrudník svíraly železné obruče. Proud jí smýkal, kam se mu zachtělo, Bára lapala po dechu a hledala cokoliv, o co by se mohla zachytit. Nakonec si ji to našlo samo, protože se zarazila o kámen vedle mírně svažité žulové plošiny uprostřed řeky. Na tu se jí podařilo vyškrábat a celá roztrěsená popadala dech. Byla mokrá od hlavy k patě, a navíc se ocitla na místě, odkud se na břeh nemohla dostat jinak, než že by se pokusila řeku přebrodit. Jenže to jí po právě nabyté zkušenosti připadalo naprosto vyloučené. Proud by ji porazil a utopila by se, protože voda je tak studená, že se v ní nedá dýchat.

Statek, jemuž se vstřícně kouřilo z komína, se zdál být naprosto nedosažitelný.

Zavál lehounký větřík a chlad ji roztřásl až do morku kostí.

Nezbude než poraženecky volat o pomoc, usoudila Bára. A to dřív, než k tomu blbému šutru přimrznu. Jenže byla tak ztuhlá zimou, že ze sebe nevydolovala ani hlásek. Dokonce nebyla schopná otevřít pusy a zuby jí drkotaly, jako když bubeník hraje virbl.

A je se mnou konec, běželo jí hlavou, když se s pohledem upřeným ke statku choulila na kamenné plotně zkrápěné sprškami vody. Umrznu tady. Umřu kousek od toho statku. Kdybych aspoň mohla usnout a umřít ve spaní, ale zimou neusnu, takže asi umřu zaživa... Přitom je to tak blízko, blizoučko...

„Hej! Táhle někdo je!“ zaslechla najednou zavolání.

Podívala se po hlase.

V ohradě u dobytka stál starší podsaditý muž a díval se přímo na ni. Chtěla na něj zavolat, ale pořád to ještě nešlo, a tak mu aspoň trochu zamávala. Chlapík rázným krokem došel ke břehu.

„Můj ty Bože, jak ses tam dostala, děvče nešťastné?“ zavrtěl nechápavě hlavou, a aniž čekal na odpověď, vnořil se do proudu. „Je to setsakramentsky ledové,“ nadával cestou, ale nezdálo se, že by mu to dvakrát vadilo.

„No ty vypadáš,“ ohodnotil Bářinu vizáž, když se dostal ke kameni, na kterém se krčila. „Jsi úplně promodralá. Udržíš se mi na zádech?“

Bára chtěla pípnout, že neví, ale drkotající zuby jí v tom zabránily. Chlapík se k ní natočil zády, aby se ho mohla chytit, a sotva mu přelezla na rozložitá záda, vydal se zpátky ke břehu, bez jediného zakolísání, jako by nic nenesl a jako by se brodil vyhřátou vířivkou. Našel si šikovní místo, kde mohl pohodlně vylézt na břeh, a aniž by se zdržoval tím, že by ze sebe Báru sundával, zamířil rovnou ke statku.

Teplou, teplou! tetelila se Bára štěstím bez sebe, když procházeli dveřmi do místnosti.

„Podívejte, co jsem našel,“ setřásl ze sebe chlapík Báru. Setřásl ji opatrně, aby nežuchla z výšky na zem. „Seděla na kameni uprostřed řeky, úplně zráchaná. Asi se ji pokoušela přebrodit.“

V místnosti byla štíhlá starší paní věkem k Bářinu zachránce a čtyři mladíci, jeden trochu starší než Bára, jeden čerstvý dospělák a zbylí dva stářími mezi nimi. Paní byla i teď velmi pohledná, zamlaďa to musela být krasavice, a kluci jí byli tak podobní, že by je nemohla zapřít, ani kdyby chtěla. Teď zrovna kuchtila něco u plotny. Tedy kuchtila předtím, než její muž s Bárou vstoupil dovnitř. Od té chvíle stála s rukama sprásknutýma a očima vykulenýma.

„V řece? Tys ji našel v řece? Co tam dělala?“ žasla.

„To se musíš zeptat jí, já vím jen tolik, že je mokrá od hlavy k patě a studená tak, že jsem myslel, že nesu na zádech mrtvou žábu.“

Kluci se zasmáli a maminka je sjela přísným pohledem. Očividně si z toho nic nedělali.

„Najdi jí něco suchého a dej jí hlt kořalky pro zahřátí,“ poručil ženě plecíty chlapík a sám si u něčeho jako krb začal svlékat boty, punčochy a nohavice. Dva kluci mu hned skočili pro suché oblečení.

Paní domu Báru zatáhla do koutka, odkud nebylo vidět holý zadek jejího manžela, nebo možná odkud nebylo vidět Bářin holý zadek, a rychle z ní začala sundávat mokré studené věci, protože viděla, že Bára by se zkřehlými prsty sama odstrojit nedokázala. Vydrbala ji hrubým utěrákem a strčila pod pěrovou duchnu do postele, než jí najde něco na sebe. Její mokré oblečky hodila nejmladšímu synkovi, ať je spolu s tatínkovými spodky a svršky rozvěsí na bidla pod stropem. Za chvíli na sobě Bára měla košili a tlusté ponožky, nahřáté u krbu, v žaludku ji páčila kořalka, kterou do ní ta dobrá hospodyně přes její odpor nalila, a pokoušela se do sebe vpravit horkou voňavou polévku, jenže udržet lžici v přemrzlé ruce a narvat ji mezi drkotající zuby dalo víc práce, než si myslela.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se jí ta paní, když chvíli útrpně přihlížela Bářinu snažení, a pak jí lžici sebrala a začala ji krmit, což bylo zejména před zraky těch čtyř pohledných mladíků víc než ponižující.

„Ba...“ začala Bára a pak si uvědomila, že nemá po ruce vyhlávací příběh, který nutně musí použít, až přijde druhá otázka, a to kde ses tu vzala. „Ba...“

„*Babet?*“ ztuhla paní. „*Babet?* Ty se jmenuješ *Babet?*“

Jé, takhle mi přece říká paní učitelka na francouzštinu! Píše se to *Babette* a je to francouzská zdobnělina jména Barbora. Takže taková francouzská Bára. No to by mi mohli říkat *Babette*, já to mám ráda. Než se zmohla na odpověď, paní si mlčení vyložila jako souhlas.

„*Pierre!*“ zavolala na svého muže, který si právě zapínal suché kalhoty. „*Pierre!* To je *Babette!*“

„Jaká *Babette?*“

„*Jaká Babette?*“ málem se rozkřikla paní a energicky strčila Báře do pusy lžici s polévkou, div jí nevyrazila přední zub. „Můj Bože, jak se můžeš ptát, *jaká Babette?* Přece *Babette Bernárová!*“

Což se psalo *Bernardová*. Bára začala mít pocit, že se tady mluví francouzsky. Jako vždycky v minulosti, i tentokrát ovládala zdejší jazyk stejně dobře jako češtinu, takže jí chvíli trvalo dopátrat se, jakou cizínštinou se to tu mluví, protože pro ni byl ten jazyk stejně

přirozený jako její vlastní materština. Ale ta jména a jejich výslovnost, to nemohlo být nic jiného než francouzština. A jak hezky ta paní řekla „můj Bože“, tedy francouzsky *mondijé*. To zní mnohem lépe než třeba *ksakru*.

„Babette Bernardová?“ nechtěl věřit svým uším tatínek Pierre.

„No jistě. Přece si pamatuješ, že Bernardovi před Angličany utekli do lesa, aby se nemuseli přestěhovat.“

„Jistěže si to pamatuju. Taky jsem starému Bernardovi říkal, že je to hloupost a ať to nedělá.“

„Starému Bernardovi,“ obrátila oči v sloup hospodyně. „*Žánpier* byl dobře o deset let mladší než ty.“

Jean-Pierre, přepsala si to v duchu Bára a rychle otevřela pusou, aby zase nedostala lžící do zubů.

„Všichni tam umřeli,“ řekl Pierre.

„Jak vidíš, tak ne. Babette se vrátila.“

„Jsi si naprosto jistá, že je to Babette, *Mišel*?“

„Samozřejmě!“ rozmáchla se hospodyně, jejíž jméno se psalo Michele, lžící v gestu téměř teatrálním. „Jednak jako by své matce z oka vypadla, jednak sama říká, že se jmenuje Babette, jednak Babette by teď byla asi tak stará jako ona a jednak kdo by to asi byl jiný?“

„Jiná Babette?“

„*Mondijé*, muži,“ hledala Michele opět očima kdesi u stropu boží pomoc, „kolik Babette v tomhle údolí a ve všech sousedních asi žije?“

„Pravda,“ usoudil Pierre. Tedy zdálo se, že spíš usoudil, že nemá smysl se se svou drobnou, leč energickou ženou hádat.

„Sebastiene, nos na stůl,“ poručila hospodyně jednomu ze synů, aby ji zastal, když se stará o Babette Bernardovou.

„Až si odpočineš, děvenko, budeš nám muset všechno vypravovat,“ přikryla Báru až po bradu, když do ní nalila plnou misku polévky, a šla si také sednout ke stolu.

Šmankote, co já mám vypravovat? zoufala si Bára. Co já můžu vypravovat o holce, se kterou si mě spletla a která má být, podle toho, co říkali, dávno mrtvá? O mrtvé vlastně cokoliv... Nebo, ještě lépe, vůbec nic, dostala spásný nápad těsně předtím, než usnula.

Kapitola 3

„Já vím, že je to těžké, můj drahý,“ zaslechla Bára paní Michele. Mluvila tiše, ale Bára měla netopýří ouška.

„Tehle dům postavil můj děd vlastníma rukama,“ řekl Pierre a jeho hlas zněl dost sklesle.

„Ano,“ vzdychla Michele. „Naši chlupci jsou už třetí pokolení, které v tomhle údolí vyrůstá... Tři pokolení, to už je domov. Už jim můžeš ukázat – tehle strom zasadil váš pradědeček a tohle jsem dělal já s vaším dědou, už jsou tu vzpomínky... A přesto nám nezbývá nic jiného. Moc si vážím toho, že ses rozhodl odejít, Pierre *Furnijére*.“

Jé, tak oni jsou vlastně Pekařovi, přeložila si hned příjmení *Furnijé* Bára. Protože *Furnijé*, tedy Fournier, znamená pekař.

„Všichni odcházejí,“ odpověděl pan Fournier. „Zůstali bychom tu sami.“

„Starý pan *Dytrón* prý nepůjde.“

Dutronc, přepsala si v duchu Bára.

„Dutronc byl vždycky paličák. Dokázal si stát za svým a hodně lidí na jeho slovo dalo. Ale teď... Strach z Angličanů je větší.“

„A ti rudokožci jsou čím dál dotěrnější.“

„Možná jsme měli odejít už s těmi, co odjeli na podzim,“ uvažoval pan Fournier. „*Žilien* včera viděl stopy rudochů nahore v lese. Vzali to přes to schůdné místo nad vodopádem a došli až skoro ke statku. Chvíli to tu okukovali a zmizeli. Zřejmě směrem do vedlejšího údolí.“

„Dobrý Bože,“ hlesla paní Michele. Vlastně paní Fournierová. „Kolik jich bylo?“

„To se prý nedalo poznat, snažili se mást stopy. Nejspíš nějací průzkumníci. Kdo ví, na co se chystají.“

Tak to byly stopy indiánů?! vytřeštila oči Bára. V místnosti bylo šero, ozařoval ji jen olejový kahánek a dohořívající dříví v krbu. Fournierovi seděli někde mimo Bářin zorný úhel. Já jsem někde u indiánů? To jako že v Americe?!

„Za pár dní už budeme připraveni odjet,“ poznamenala paní Fournierová. „Snad se do té doby nic nepřihodí.“

Její manžel si zhluboka povzdychl.

„Zvládneme to, Pierre,“ řekla paní Fournierová konejšivě. „Jsi dobrý hospodář, našetřil jsi, moji příbuzní u Královské hory nám do začátku jistě pomůžou, nechají nás u sebe určitě bydlet, než postavíme dům, a Bůh nám požehnal čtyřmi skvělými syny, kteří se k práci umějí postavit a hospodářství už rozumějí pomalu jako ty sám. Na podzim budeme bydlet ve svém a pod střechou budeme mít první obilí z nového pole. Uvidíš.“

„Jsi dobrá žena, Michele,“ odpověděl hospodář. „Ty se vždycky ke všemu umíš postavit čelem. Někdy si myslím, že kdyby přišli Angličané, vykázala bys je do patřičných mezí sama a možná i obrátila na pravou víru.“

Paní Fournierová se zasmála a pak bylo chvíli ticho.

„Chudáci Bernardovi,“ řekla pak.

„Já to Jean-Pierrovi říkal. Jak chceš v lesích s ženou a dětmi přežít zimu? ptal jsem se ho. A on, že prý má dost zkušeností. Angličany to do jara přejde a on se vrátí domů. A jak to dopadlo? Kdyby zůstal jako my...“

„Měl jsi tehdy pravdu,“ souhlasila hospodyně. „Ale to protože bydlíme v takovém zastrčeném údolí, na samotě. Nás spíš jen přehlédli. Lidi, kteří bydleli blíž k území, které zabrali Angličané, ty opravdu vyhnali, říkal to otec *Fransoa*. Spousta jich také utekla do lesů a někteří nepřežili nebo se nakonec vrátili a také odešli na sever.“

„Kéž by Bůh ve svém neskonalém milosrdenství ráčil Angličany navěky zatratit,“ vyjádřil niterné přání pan Fournier.

„No, však on je zatratí,“ ujistila ho jeho choť, „protože jsou to všechno anglikáni a puritáni a kdoví jaká verbež protestantská, takže půjdou všichni hned do pekla.“

„Jenže až po smrti. Lepší by bylo, kdyby je Bůh smetl z povrchu zemského hned. Já si myslím, Michele, že nebýt Angličanů, i ti indiáni by nám dali pokoj. Oni proti nám štvou i ty rudochy!“

„Na posledním soudu jim i tohle bude k tíži,“ byla přesvědčená paní Fournierová.

„Myslíš, že je to děvče opravdu Babette Bernardová?“

Teď to byla paní Fournierová, kdo hluboce vzdychl. Bára nastrážila uši jako král Lávra, protože se mluvilo o ní.

„Nenapadá mě, kdo jiný by to mohl být. Ale na druhou stranu – to by musel být Bůh opravdu hodně milostivý, aby desetileté děvčátko přežilo tři roky v lesích samo...“

„Možná ji zajali indiáni a teprve teď se jí podařilo utéct na svobodu,“ uvažoval pan Fournier. „Často jsem slyšel, že ženy a děti nezabíjejí, ale odvádějí je do svých vesnic. Přijmou je za své a z žen potom udělají své manželky.“

„Než být manželkou pohana,“ otrásla se odporem paní Fournierová, „to bych si snad raději podřezala žíly!“

„Otázka je, co by byl před tváří Boží větší hřích,“ řekl pan Fournier.

„Uvidíme, co nám to děvče zítra poví,“ ukončila debatu hospodyně. „Moc bych si přála, aby to byla Babette. Aby aspoň ona z celé té nešťastné rodiny přežila.“

Podle zvuků, které k Báře dolehly, Fournierovi vstávali a šli se uložit. Jejich postel pravděpodobně zalehla Bára, protože koutkem oka zahlédla, jak paní Fournierová upravuje ke spaní lavice.

Ještě než zase usnula, na té tenké hranici mezi spaním a bděním, kdy mozek pracuje po svém, ale jeho majitel u toho ještě tak trochu je, došla Báře další věc.

Ta Královská Hora... Bára věděla, že se to místo jmenuje Královská Hora, protože tady uměla francouzsky tak dobře, že si název hned přeložila. Ale nepřeložený, nepřeložený zněl *Montréal*. A Montréal je město v Kanadě.

Takže jsem v Kanadě. Někde uprostřed kanadských hvozdů hemžících se indiány.

Fajn, a teď ještě zjistit *kdy*.

